

Dr hab. n. med. Janusz Kleinrok

Były Profesor nadzwyczajny USM, Były Visiting professor MCV

Lekarz stomatologii ogólnej,
Specjalista protetyki stomatologicznej

Były kierownik Katedry i Zakładu Protetyki Stomatologicznej Akademii Medycznej w Lublinie

RECENZJA

Rozprawy na stopień doktora nauk medycznych lekarza dentysty

Barbary Rafałowicz pt.

**„10 – letnia ocena efektywności różnych metod leczenia hipodoncji
siekaczy bocznych górnych u pacjentów dorosłych na podstawie
badań własnych”**

przesłanej przez Prof. dr. hab. n. med. Krzysztofa J. Filipiaka
Przewodniczącego Rady Dyscypliny Nauk Medycznych

PROMOTOR: DR HAB. N MED. LEOPOLD WAGNER

Zakład Propedeutyki i Profilaktyki Stomatologicznej kierowany przez dr hab. n. med. Leopolda Wagnera to od lat uznany i ceniony ośrodek naukowy, prowadzący wiele nowatorskich badań. Problematyka pracy doktorskiej podjęta przez lekarza dentystę Barbarę Rafałowicz doskonale wpisuje się w zakres tych badań.

Należy podkreślić trafność wyboru przez Doktorantkę tematu rozprawy, ponieważ problem dotyczy oceny efektywności różnych metod leczenia hipodoncji siekaczy bocznych górnych u pacjentów dorosłych.

Przedstawiona do recenzji obszerna dysertacja liczy łącznie 106 stron i jest podzielona na 14 rozdziałów.

PIŚMIENNICTWO zawiera 147 pozycji w większości z ostatnich 20 lat, a więc Autorka dokonała precyzyjnego przeglądu literatury, która została należycie wykorzystana przy opracowaniu WSTĘPU i DYSKUSJI.

Celem pracy była ocena efektów leczenia hipodoncji siekaczy bocznych górnych u pacjentów dorosłych, uzyskanych po zastosowaniu procedur implantologicznych, uzupełnień stałych i ruchomych oraz zmianie kształtu części koronowej kła, w aspekcie biologicznym, funkcjonalnym i estetycznym w ciągu 10 lat od zakończenia postępowania terapeutycznego.

Bardzo jasno i czytelnie zaprezentowano rozdział MATERIAŁ I METODY, z którego dowiadujemy się, że materiał badawczy stanowiło 146 pacjentów w wieku od 18 do 60 lat z rozpoznaną hipodoncją siekaczy bocznych górnych leczonych w 2008 roku (po zakończonym leczeniu ortodontycznym). Pacjentów podzielono na 6 grup, w zależności od zastosowanej procedury leczniczej:

- grupa 1 – 26 pacjentów – zastosowano minimplanty i uzupełnienia protetyczne w postaci koron ceramicznych na podbudowie metalowej;
- grupa 2 – 63 pacjentów – zastosowano mosty tradycyjne trzypunktowe metalowo – ceramiczne;
- grupa 3 – 13 pacjentów – zastosowano mosty adhezyjne;
- grupa 4 – 19 pacjentów – zastosowano mosty wielopunktowe metalowo – ceramiczne;
- grupa 5 – 56 pacjentów – zastosowano zmianę kształtu części koronowej kła;
- grupa 6 – 13 pacjentów – zastosowano protezy szkieletowe;

Uzupełnienia protetyczne kontrolowano, co 6 miesięcy w pierwszym roku użytkowania, co 12 miesięcy przez kolejne 10 lat lub w sytuacji, kiedy pacjent zgłaszał się z zaistniałym problemem.

Przeprowadzono opracowania statystyczne, na podstawie których wyciągnięto istotne i trafne WNIOSKI.

WYNIKI to rozdział recenzowanej pracy doktorskiej, który opracowano z niezwykłą starannością i bardzo czytelnie, prezentując na 68 rycinach i w 8 tabelach, świadczących o tym, że badania przeprowadzone zostały rzetelnie. Ukazane tam dane potwierdzają, że Autorka zrealizowała postawiony cel pracy.

Jednym z ostatnich rozdziałów rozprawy jest DYSKUSJA, w której to Doktorantka udowodniła głęboką znajomość przedmiotu swoich badań. Autorka dysertacji niezwykle rozsądnie odnosi się do swoich wyników oraz w sposób umiejętny konfrontuje je z wynikami badań innych autorów.

Praca doktorska zakończona jest WNIOSKAMI, które to wnioski – w liczbie 4 – w całości stanowią precyzyjną odpowiedź na cele pracy, jakie Doktorant sobie postawił. Przeprowadzone badania wskazują, że metoda implantoprotetyczna oraz 3-punktowe mosty metalowo-ceramiczne pozwalają uzyskać najlepszy efekt terapeutyczny. Pozostałe metody wykazują efektywność kliniczną na poziomie pomiędzy 23% a 69,23%.

Wartość pracy podnosi fakt precyzyjnego doboru piśmiennictwa, które jest nie tylko dobrane poprawnie, ale także i w pełni, i należycie wykorzystane. Jest to też jeden z dowodów – istotnych dowodów – na celowość podjętego tematu badawczego.

Reasumując uważam, że praca, którą oceniam, stanowi bezsprzecznie cenny wkład do skarbnicy wiedzy stomatologicznej. Twierdzę, że autorka

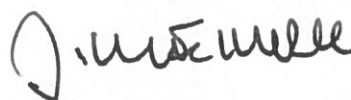
potrafił dobrać piśmiennictwo do założeń i celów pracy, rozsądnie wybrać metody badawcze, a wnioski korespondują z celami pracy.

Rozprawa jest dokumentem naukowym, w którym Doktorantka wykazała umiejętność samodzielnego prowadzenia prac naukowych, ich przygotowania i opracowania, a praca została wykonana i napisana na wysokim poziomie naukowym. Wyróżniam też estetyczną szatę graficzną, układ, czytelność i przejrzystość dysertacji oraz język, którym się Autorka posługuje.

Podsumowując ocenę pracy doktorskiej lekarza dentysty **lekarza dentysty Barbary Rafałowicz pt. „10 – letnia ocena efektywności różnych metod leczenia hipodoncji siekaczy bocznych górnych u pacjentów dorosłych na podstawie badań własnych”** jak również biorąc pod uwagę atrakcyjność tematu badawczego oraz możliwości zastosowania w praktyce jej wyników uważam, że dysertacja ta całkowicie spełnia warunki określone w art. 13 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr. 65 , poz. 595 z późn. zm.) w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz 1669 z późn, zm.) i na tej podstawie pozwolę sobie przedstawić Radzie Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego wnioski o dopuszczenie Doktoranta do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

W uznaniu dla zakresu badań, 10 letniego czasu obserwacji oraz bardzo dobrego poziomu naukowego i edytorskiego tej pracy – wnoszę o jej wyróżnienie przez Radę Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w stosownym trybie.

Łączę wyrazy szacunku

.....
Dr hab. n. med. Janusz Kleinrok